

полага авторътъ, причинитъ които сж го побудили да разгледа даденія предметъ и д. т.

в) Изложеніето заключава въ себя си самото развиване на темата, и състави главната часть на цѣло съчиненіе. Тукъ нѣкой път са вмѣстятъ външни обстоятелства, които макаръ и да не са относятъ право на главния предметъ, намѣрватъ са обаче тѣсно свързани съ него или го поясняватъ или го допълватъ.

* Да забѣлжимъ, че изложеніето е най-важна отъ частитъ на едно съчиненіе, за туй са изисква, щото да бѣде *пълно, ясно, достоверно*.

Изложеніето е *пълно*, когато не е изпуснато никое обстоятелство, което служи за обясненіе на работата, и когато не сж турени таквызи обстоятелства, които могатъ да го затмиватъ. А при издырванъето на една работа, трѣба да обрацамы вниманіе на седѣмъ обстоятелства или *седѣмъ общи мѣста*, забѣлжени още отъ древнитъ: *Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, quomodo, quando?* — *Кой? Какво? Дѣ? Съ чѣя помощъ? Защо? Какъ? Кога?* т. е. *Кой* извършилъ дѣйствието? *Какво* е то? *Дѣ?* Самичакъ ли той или *кой* му *помогнѣ*? *Коя* е была побудителната причина на туй? *каквы срдства* или *способы* и *орждія* были употребены за него? и *кога* е было извършено туй дѣйствиѣ?

Изложеніето бѣва *ясно*, когато излагаемата работа съвѣтъкъ може да ѣхъ разбере и да ѣхъ въобрази въ ума си.

Изложеніето е *достоверно*, когато излагаемото явление са съобразява съ законитъ на бытіето и знаянъето, съ горѣизложеннитъ обстоятелства, и трѣба да бѣде потвърдено съ доказателства. —

Въ съчиненіето, дѣто нѣщо са разказва или описва, тѣзи вмѣтнжты изразенія са наричатъ *Епизоды*. За при-